

JUHÁSZ FERENC

Költő a Holdon

*Rádőlök a Holdra,
mintha kazal volna:
szalmakazal-jéghegy,
vak sárga madárbegy*

*fekete madáron,
úr-fagy éjszakámon,
az éj-madár torkán
aranylemez vulkán.*

*És szívemig érnek
a vad derengések,
isznak a tér-gondok:
légy szívókorongok,*

*fekete pázsit-zsák
szívóajak-pumpák.
S mint a véres kések:
éles merengések.*

*S az éj ragály-öble,
mint a Sátán ökle,
mint a bánat könnye:
légylábakká köpve.*

*Tízmilliárd légyláb
kapar, mar mezítláb,
karomszőnyeg csokrok,
ködpárna-harangok.*

*Rámtapaszt a fagy-csönd
megfeszítés-börtönt,
mintha kereszt volna
a kő-lomb fénygondja.*

*Nem jajgatok, sírok!
Bolygóval bolyongok.
Ó, mit is tehettem
Holdra-szögezetten.*

*Büntetés ez, vagy más
Hold-bánat megoldás,
sárgaláz-kifosztás?
Szorzás után osztás.*

*Mit is kell megbánnom?
Bocsánattá szánnom?
Éltem, hogy ne haljak,
angyalon vágtassak.*

*Angyalháton ülve,
szárnyak közt merülve:
angyal-nyak szűz kertem,
angyal-toll a nyergem.*

*A gyémánt-fej alatt
kék göndör-láng hajat
borzoltam fényrúdon,
mint bűnt a fájdalom,*

*s fodros tűzőzőnként
ittam bodor haj-fényt.
S Istent láttak a tág
túlvilág-pupillák.*

*Rádőlök a Holdra,
mintha kőszív volna,
s nincsen lüktetése,
szívbőr-remegése.*

Mint egy kinyílt ernyő,
sárga papírfelhő
az űrben keringő
szilánk-gömb kő-erdő.

Fekszem a Hold-tájon,
mint denevér-szárnynon,
patkós vigyorgáson:
babér-bajszú szájon.

Denevér-orr tálon,
sivatag magányon,
pénz halott szakállán:
fillér szőr-irgalmán.

Mint holt madárcsőrön,
szem alatti törön,
orrlík szaru-öble
szempillával fődve,

szaru-aranykelyhe
szempillámmal telve,
s mozog a szőr-paplan:
hófüggöny huzatban.

S a csőr-tő gyász-ostyák
jéghegy-csönd pupillák
a jégzilánk puszták
torlasza magasság.

Élem a fény-kölcsönt,
a hold-kereszt börtönt.
Pedig odabent csönd,
pedig idekint csönd.

Kint por, kő-ér, szikla:
legyező-hasítva,
roppant kúpok, völgyek
gömbkérge kő-szőnyeg.

*Mint ásító szörnyek,
márvánnyá ért könnyek,
kő-örvény és kő-tál
ez a márvány-könyvtár.*

*S bent tán a Pokol forr,
bugyborog és horkol.
Kint halottnak látszik
bent mi vért virágzik.*

*A tűz-iszap horkan,
Önmagává torpan:
a robbanás könnye
lánggá gyömöszölve.*

*Bent vér-tűz és kő-csont,
magányán nincs hús-gond.
Forró kriptá-szekrény
az űr köpte vak fény.*

*Benne a halott forr,
mustból erjedő bor,
mint hörgő, füstölő
vízbe dobott lúgkő.*

*S lángol buborékszik,
szitásan lélegzik,
a vízben a kristály.
Anyám, mikor mostál!*

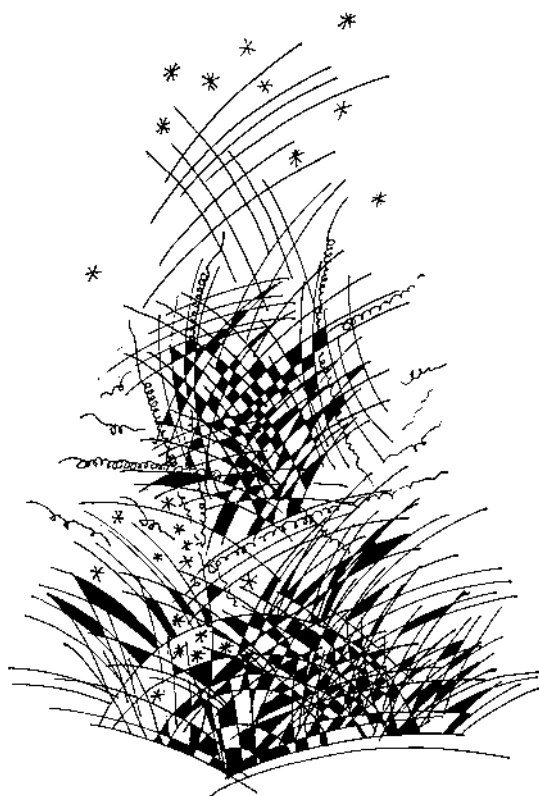
*Az elmúlás robban,
s pezseg a halottban,
mint a szódavízben
a szénsav-pont szellem.*

*S most mint öreg szolga
Sörényes lónyakra
rádőlök a Holdra,
a sárga halottra.*

Eres hegedűre,
ködszemű lófejre,
szőr-sírkő lóarcra,
ajak-habszivacsra,

lőszem-óriásra,
orrlik-tágulásra,
csókolva lét-gyászom:
gyönyöröm és átkom.

" most megtanulok tűskéket növesztetni "

Kass Eszter
2003